

[Villemoes.]

efter Lovforslaget fortsat vil vedblive at være, vil skabe en stadig stigende Ulighed i vort Erhvervsliv til Skade for hele den danske Nation. Jeg ser meget ofte i Bladene Meddelelser om, at den og den Fabrik er nu lige ved at maatte standse, og saa og saa mange Mennesker bliver arbejdsløse, fordi man ikke kan faa de nødvendige Valutaattester til Indkøb af Raaprodukter i det eller det Land. Det er en Meddelelse, der jævnlig staar i Bladene; saa staar der heldigvis næsten altid et Par Dage efter, at endelig er det lykkedes at faa de nødvendige Valutaattester fra Valutakontoret i allersidste Øjeblik. Men jeg spørger: Hvad Mening er der i, at Købmændene — og det gælder i allerhøjeste Grad Provinsens Købmænd, som er vanskeligere stillet end Hovedstadens, der er i Nærheden af Valutakontoret — skal staa med Hatten i Haanden i allersidste Minut i Stedet for, at der burde være klare Linier? Aabner det ikke visse Perspektiver i Retning af Korrumpning her i Landet? Jeg spørger blot.

Under den nuværende Ordning, som den højtærede Minister foreløbig agter at fortsætte med, er Handelsstandens Funktioner fuldstændig sat ud af Spillet. Det er ikke saadan at forstaa, at ikke en Række af Handelsstandens Medlemmer tjener ganske overordentlig godt — jeg hører selv til dem, der tjener udmærket under dette frygtelige System. Men de Handelsdispositioner, som vi i gamle Dage kunde foretage, er det ganske udelukket at foretage nu. Man skal købe, naar det passer Regeringen at udstede disse Indførselsbevillinger. Nu har vi 2 Slags, baade Indførselsbevillinger og Købsbevillinger, men om de er til Disposition paa belejlig Tid eller ej, tages der ikke noget Hensyn til, man kan ikke faa nogen Besked.

Sidste Sommer lavede man pludselig denne berømte Handel med Kul, der skulde tages hjem til Danmark over flere Aar, men man ved ikke, hvem der skal have dem.

Der er Hunger blandt Importørerne for at faa Lov til at importere Varer, men Loven er af en saadan Art, at alt vedrørende Importen er lagt i den højtærede Ministers Haand. En Importør, der skulde optræde til Punkt og Prikke korrekt i Henhold til denne Lovgivning, vilde ikke kunne købe en eneste Varepost i Udlandet uden at have en Bevilling i Haanden, og det vilde koste Landet mange Penge. Heldigvis er han dog saa fornuftig, at han ofte køber sine Varer — adskillige har gjort det, og jeg

har ogsaa selv gjort det — uden at være Indehaver af nogen Valutaattest, i Haab om, at det gaar, men Sikkerhed har man ikke og kan man ikke have. Det uheldige er imidlertid, at man ikke er i Stand til at købe Varerne paa de belejlige Tider. Om Importøren selv tager den store Avance, der fremkommer ved, at der er købt paa et heldigt Tidspunkt, eller han lader den tilflyde Forbrugerne, skal jeg lade være usagt, men det nuværende System kan kun føre til, at man ikke kan købe sine Varer paa de mest belejlige Tider.

Jeg slutter med paa ny at anbefale det af os stillede Ændringsforslag, som gaar ud paa, at Loven ændres i sine Hovedformaal og deles i to Love, den ene om Indløseligheden af Nationalbankens Sedler og om visse Foranstaltninger vedrørende den danske Valuta, den anden om visse handelspolitiske Foranstaltninger. Jeg har selvfølgelig ikke noget som helst Haab om, at vort Ændringsforslag paa nærværende Tidspunkt vil blive vedtaget, men jeg kan ikke andet end klamre mig til det lille Haab, som ligger i de Udtalelser, der i den sidste Tid er fremkommet om, at man vil være med til en Forenkling. Man øjner ikke Mulighed for en saadan, men den højtærede Handelsminister har sagt, at dersom der fremkom Ændringsforslag, skulde de blive grundigt overvejet, og jeg forstaa, at den højtærede Handelsminister viser Imødekommenhed ved kun at lade Loven forlænge i tre Maaneder. Jeg tillader mig at henstille til den højtærede Minister at ændre dette til, at den nye Lov kun skal gælde, saa længe den nuværende Lov løber; de tre Maaneder fra Januar til April 1938 synes jeg, den højtærede Handelsminister maa kunne undvære, dersom der virkelig er Alvor i, at man vil undersøge Muligheden for at naa til en Forenkling og tage de fra forskellige Erhvervskredse fremsatte Synspunkter op til Overvejelse. Jeg tror, at man gennem de 5—6 Aar, der er gaaet, baade i Regeringskredse, i Ministeriet og i Valutakontoret samt i allerhøjeste Grad i Erhvervskredse har indhøstet saa megen Erfaring, at det vil være meget let at komme ind paa en betydelig mere enkel Ordning end den, man har nu, og jeg tror, at et hurtigt arbejdende Ekspertudvalg — hvis man ikke vil have Rigsdagsmedlemmer med dertil — meget hurtigt vilde kunne fremkomme med Forslag til en Forenkling. Jeg kan ikke indse Nødvendigheden af at forlænge den bestaaende Lov i 3 Maaneder; hvis man virkelig for Alvor gik ind i Drøftelsen af en Forenkling, havde